

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ak! hvad er dog Tiden lang

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ak! hvad er dog Tiden lang", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 96.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid72844/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Ja du, som ej har spart
Dit Liv for denne Højtids Færd,
Du veed, hvordan jeg har det her:
Kom bliid og hent mig snart.

Nr. 333. - L.

Samtale imellem Jesum og Sielen.

1.

Siæl. Ak! hvad er dog Tiden lang.
Jes. Er der noget langt i Tiden?
Siæl. Synden klemmer maugen Gang.
Jes. Dog betalt for længe siden.
Siæl. Ej! det er vist og klart.
Jes. Men du glemmer det saa snart.

2.

Siæl. Maae jeg sige et endnu?
Jes. Hvad er det dig meere trykker?
Siæl. Korset holder mig i Kue.
Jes. Ja de onde Kiødets Nykker.
Siæl. Ret! jeg gierne lide vil.
Jes. Vel! du maae og takke til.

3.

66

Siæl. Et endnu: saa er jeg klar.
Jes. Faar kun Hiertet ganske lettet.

3, 13: *Højtid!* måske ligefrem i betydningen bryllup, jfr. nr. 236, 16, 4.
Nr. 333 — L. Original. Efter et auk over, at tiden her på jorden føles så lang (1, 1), nævner sjælen de ting, som tynger: *Synden* (v. 1), *Korset* (v. 2) og *Døden* (v. 3) samt til sidst bekymringen for, hvordan det skal gå, *naar jeg bliver svag igen* (v. 4). Jesu svar minder om nr. 310: alvorligt retledende, ikke uden mild bebrejdelse, men dog med trost og kærlighed. Frygt for døden er hos Brorson noget usædvanligt. — 1, 1: jfr. nr. 327, 2; 332, 2; *høud!* hvor. — 1, 2: Da tiden i sig selv er kort — modsat evigheden, — skulle intet af det, den indeholder, kunne være langt. — 1, 4: 1. Kor. 6, 20; 7, 23. — 1, 5: *ej!* glædesudbrud. — 2, 3: *Korsel!* lidelsen; *holder mig i Kue!* holder mig underkøst, kuer mig. — 2, 4: Dybere set er det ikke *Korsel*, men *de onde Kiødets Nykker*, som ved deres uvillighed til at lide kuer sjælen. — 2, 5: ret! ja rigtig: du har ret. — 2, 6: Vilje til at lide er ikke nok; du må også takke for lidelsen. Om synet på lidelsen som en betydningsfuld gave se nr. 6, 6; 193; 194; 327, 5.

Siæl. Døden synes ofte svar.
Jes. Hvad har da min Død udrettet?
Siæl. Den har taget Døden bort.
Jes. Reent og plat til intet gjort.

4.

Siæl. Nu er jeg fornøjet; men
Jes. Hvad er der endnu tilbage?
Siæl. Naar jeg bliver svag igien?
Jes. Vil du da igien forsage?
Siæl. Nej, naar du kun er mig bliid.
Jes. Ja, jeg er til ævlg Tiid.

Nr. 334. - LI.

1.

I fremmed Land,
Og fattig Stand,
Der rinder tit en Strøm af Øjne-Vand.
Af slet Qvarteer
Man haster meer og meer,
Og hiem ad seer
Til Ziøns Fryde-Slot,
Min søde Roe og Recoboth.
O! der er got.
67 Hvor længe skal
Min sorte Taare-Skye dig vande, Bochims Dal?

3, 3: *svær*] tung, svær. — 3, 4-8: Hebr. 2, 14-16; 2. Tim. 1, 10. — 3, 6: *plaf*] fuldstændig. — 4, 4: *forsage*] tabe modet.
Nr. 334 — LI. Original. — 1, 2: *Stand*] tilstand. — 1, 4: *Qvarteer*] sted, hvor man er indkvarteret, har midlertidig bolig hos fremmede. — 1, 7: *Ziøn*] her ensbetydende med det ny Jerusalem, jfr. Hebr. 12, 22. — 1, 8: *Recoboth*] navn på en brønd i Palæstinas sydland; ordet betyder rummelig plads, medsat det at være hæmmet af fjender, 1. Mos. 26, 19-22. Sandsynligvis har Brorson blot tænkt på denne betydning; muligt er det dog ikke, at her er en allegoriseret af brønden Rekabot med tanken på det »levende vand . . . , der skal blive en kilde med vand . . . , som opvækker til et evigt liv«, Joh. 4, 14. — 1, 11: *Bochim*] navn på et sted i nærheden af Jeriko; ordet betyder »de grædende«; det blev stedets navn, fordi Israels folk græd der, Dom. 2, 4-5.